

4. Bibliographie der Schriften

August Hermann Franckens, S. Theol. Prof. & Past. til S. Ulrich i Halle, og Gymnasii Scholarchæ, Haand=Postill, Eller Korte Prædikener Paa Søndage og ...

Francke, August Hermann

Kopenhagen, 1752

Den I. Pintze-Dag.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

lige Guds-dyrkelse blive eders feyler og brekke vaer, saa seer dog Christus eders hierte, og veed, at I formedst hans Aand, som boer i eder, have hengivet eder med legem og siel til hans tjeneste, og hvad I leve i Fiødet, I det ikke begiere at leve eder selv, men ham. Hand har toet eder med sit blod, og giort eders Klæder hvide derudi, saa I maae herefter tiene ham i hans tempel, som hans Præster, dag og nat, indtil I efter hans tilfagn maae, som hans tienere, være med ham til evig tiid. Det forlene hand eder for sit navns skyld. Amen!

Beslutnings-Bøn.

Trofaste Frelser, dette ord er ogsaa forkyndet paa nærværende tiid, og det sammes sæd ligger nu her paa denne ager, nemlig paa deres hjerter, som have hørt og taget det til hierte. Saa velsigne da nu denne udstrøede sæd, og lad den vel lykkes, paa det at vor Guds-dyrkelse herefter ikke maa være forsængelig, men være sandhed for dit ansigt.
Amen!

Den I. Pinke-Dag.

Den troende siels Pinke-Fest, hvorledes den helligholder denne Fest, saadan som de første troende i det nye Testamente.

G! Gud,

O! Gud, som paa denne dag har oplyst og lært dine troendes hjerter formedelst den Hellig Aand, giv os, at vi ogsaa formedelst samme Aand maae have et forstand, og alle rider glæde os ved hans trøst og kraft, formedelst din Søn, Jesum Christum, vor HErr. Amen!

Bliver fulde i aanden. Dette er, Elskelige i HErren, Pauli formaning, hvilken hand har givet de Epheser cap. 5, 18. Ligesaadan formaner hand ogsaa de Romere: Brænder i aanden. cap. 12, 11. Men hvor kunde hand formane de Epheser til, at de skulde blive fulde i aanden, og de Romere til, at de skulde brænde i aanden? Den Hellig Aand er jo dog en Guds gave. Det staaer jo dog ikke i et menneskes magt, endog kun at erlange den allermindste grad af den Hellig Aands gaver. Siger ikke Johannes den døbere i Johannis Evangelii 3die capitel, v. 27. Et menneske kand slet intet tage, uden det bliver givet ham af himmelen: Hvor kand man da formane ham til det, som hand ikke selv kand tage sig? Og har et menneske ikke engang i sin magt at tage sig selv den ringeste Aandens maade, hvor skulde da de Epheser kunde giøre noget dertil, at de kunde blive fulde i aanden, og de Romere, at de kunde brænde i aanden?

Det er jo sandt, Elskelige i HErren, at dette livs sans vand gives og tages uden betaling, efter Ef. 5, 1. og Aab. 22, 17. Der tør ingen sige: Jeg er det værd, og jeg har fortient det. Den Hellig Aand

Aand er en pur naadesforjættelse, der ikke erlanges
 ved gierninger, men ved troen. Derforuden er ikke
 heller troen af os, men en Guds gave, paa der
 ikke nogen skal rose sig. Eph. 2, 8. 9. Men, vi
 vide, at Guds orden er denne, at mennisket ikke
 maa staae ombvendelsens ord imod, paa det hand
 kand komme til troen, saasom Christus har sagt:
 Omvender eder, og troer Evangelium;
 Marc. 1, 15. og at mennisket skal give den Hellig
 Aands naades virkning rum, naar hand hører Ev-
 angelium, og saaledes bruge og anvende de af
 Gud forordnede midler ret, saa vil da Gud ikke la-
 de det fattes paa sin side, ey allene at give ham en
 ringe Aandens maade, (ihvorvel intet i sig selv er
 ringe, af hvad Guddommeligt er;) men endog at
 opfylde ham med den Hellig Aand, at udøse
 Guds kjerlighed i hans hjerter ved den sam-
 me, Rom. 5, 5. og at gjøre ham brændende i aan-
 den, saasom Paulus taler i det anførte 12. cap. af
 Epistelen til de Romere, saa menniskets hjerter da
 ikke skal være mere, som kaaldt vand, hvilket er for
 kaaldt til at holde i munden, ikke heller som lunkent
 vand, hvilket vamlser for en, saa man udspyer det
 af sin mund; Ab. 3, 16. men som heedt og syden-
 de vand, saadan skal det være tilberedt ved den Hel-
 lig Aands ild og lue. Siden da nu Gud vel giver
 dette løbsens vand uden betaling, men dog har sat
 alting i sin visse orden, i hvilken hand vil gjøre men-
 niskene deelagtige i sine gaver; saa var dette Pauli
 mening, at de Epheser og de Romere skulde stikke
 sig ret i sig Guds orden, og paa deres side bruge de
 Guddommelige midler ret, ligesom hand da paa
 begge

begge de anførte steder Eph. 5. og Rom. 12. anviser dem selv saadanne midler, og giver dem tillige en forsikring i denne formaning, at dette skulde da ogsaa visselig følge paa, at de skulde opfyldes med Guds Aand, og komme til at brænde i aanden.

Men alt dette haver jeg paa denne tiid anført for eders Skyld, elskelige i Herren! Eder, eder siger jeg til paa denne Pinke-dag: Bliver fulde i aanden. Eder, eder siger jeg til: Brænder i aanden. Dette er det, I have at søge paa Pinke-Fest. Om I end sadde eller stode der, ved alle Pinke-prædikenerne, hvad kunde det dog hjælpe eder, naar eders hjerter bleve tomme fra Guds Aand, og naar de bleve faalde, forfrosne og ligesom iis formedelst den verdens Kierlighed, der hersker i eder, og Guds Kierlighed ikke blev udstødt i eders hjerter, der kunde opvarme, optænde og brændende-gjøre eders hjerter formedelst den Hellig Aand? Derfor op! Pinke-Festen maa gjøre vore hjerter anderledes; og vare de endog blevne anderledes, saa maa den dog bringe os mere ild og lue fra himmelen, til at gjøre dem stærkere i troe og Kierlighed. Ellers var det en død Pinke-Fest, ligesom et dødt liig, der ingen aand og intet liv har. O! saa lader os dog bede Gud, at han vil give os livs aande ved sit ord. Lader os herom bede ham i Herrens bøn, og først i den christelige psalme: Nu bede vi den Hellig Aand &c.

Der

Terten.

Apostlernes Giern. Cap. II. v. 1:13.

Sg der Pinse-Festes dag var fuld,
 kommelig kommen, vare de alle
 samdrægtige tilhobe. Og der ske-
 de hasteligen en lyd af himmelen, som af et
 fremfarendes vældigt vejr, og fyldte det
 gandske hus, der som de sadde. Og af
 dem saaes adskildte tunger, som af ild, og
 hand satte sig paa enhver af dem. Og de
 bleve alle fulde af den Hellig Aand, og be-
 gyndte at tale med andre tunger, eftersom
 Aanden gav dem ud at tale. Men der
 vare Jøder boende i Jerusalem, gudfrøg-
 tige mænd af alle folk blant dem, som ere
 under himmelen. Der denne røst var
 skeet, kom skaren tilsammen, og blev for-
 virret; thi enhver hørde dem tale med sit
 eget maale. Men de forfærdedes alle, og
 forundrede sig, og sagde til hverandre:
 See, ere ikke alle disse, som tale, Galilæer?
 Og hvorledes høre vi dem hver tale paa
 vort eget maale, som vi ere fødte udi? Bar-
 ther og Meder, og Elamiter, og vi som boe
 i Mesopotamia, item i Judæa og Cappa-
 docia, Pontus og Asia. Item i Phrygia
 og

og Pamphylia, Ægypten, og de Libyæ
egne, som ere hos Cyrene, og som ere ud-
lændinge af Rom; Jøder og Jødens til-
hængere, Creter og Araber. Vi høre dem
tale Guds store ting paa vore tungemaal.
Men de forfærdedes alle og tvilede, og
sagde een til den anden: Hvad vil dette væ-
re? Men andre bespottede, og sagde: De
ere fulde af sød viin.

Jeg er vel sidst opvaagnet, siger Sirach cap.
33, v. 18. 19. som den, der sanker dru-
er viin-høstere. Dog haver jeg naaet Guds
rens velsignelse dertil, og fyldet perse-kar,
som en viin-høster. Disse ord finder enhver sin
trøst udi, som tænker paa de første Pinks-tider i det
nye Testamente, og naar hand seer, hvorledes den
gang alle de troende ere blevne opfyldte med den
Hellig Aand, falder paa de tanker, hand maa nok
være kommen for sildig til verden, og maa nu gaae
tom ud deraf: Det nye Testaments første-grøde
havde vel været salige, at de havde annammet den
Hellig Aand paa Pinks-dag, men vi arme sildes-
fødninger, vi fik intet. Thi ligesom Sirach hisset
torde sige: Jeg er vel sidst opvaagnet; som
den, der sanker dru-er efter viin-høstere. Dog
haver jeg naaet Guds velsignelse dertil,
og fyldet perse-kar, som en viin-høster: lige-
saa kand og skal ogsaa paa nærværende tiid enhver
troende siel trøste sig ved, at, var den end sidst op-
vaagnet, eller ompendt til Gud, saa er dog endnu
en

en riig efterankning tilbage for den i Guds høst, og den skal naae Herrens velsignelse dertil, og fylde sit persekke, som en viin-høster. I dette øyes merke vil vi paa nærværende tiid tage i betragtning udaf den optæste text

Den troende siels Pinke-Fest, hvorledes den helligholder denne Fest, saadan som de første troende i det nye Testamente.

Herre Gud Fader, du som ikke anseer personer, men lader dem til alle tider være dig behagelige, som komme til dig ved Christum, gjør os ogsaa udi den rette orden deelagrige i den forjættede Zellig Aand. **H**erre Jesu Christe, du som er en Herre over alle mennisker, i hvadsomhødest tiid de end leve udi, send ogsaa den forjættelse fra Faderen over os. Du værdige Zellig Aand, du som gierne forlener enhver dine gaver, eftersom du vil, til alles nytte, giv dig ogsaa i vore hiertter, vi som bede dig derom, opfyld os med dig selv, og gjør os brændende i aanden, paa det at vi herefter maae riene Gud i aanden. Amen!

Afhandling.

Saa hør da nu, o! troende siel, hvorledes din Pinke-Fest er beredt for dig, ligesom for de første troende i det nye Testamente. Om hine heder det: 1) Og der Pinke-Festes

II. Deel.

H

Festes

Sestes dag var fuldkommelingen kommen, vare de alle samdrægtige tilhobe. Pinse-dag var (efter dette ords egentlige betydning) den 50de dag, fra den dag at regne, da Jesus Christus var opstanden fra de døde. Da denne halvtrediesindstivende dag var indfalden og fuldkommelingen kommen, da gik denne høje fest an i deres sieler, at den Hellig Aand blev udgydet i de samme. Halvtrediesindstive dage maatte Israels børn tælle fra anden dagen efter sabbaten, fra den dag, de bare rørelsens omer frem, til om anden dagen efter den syvende uge, da de ofrede ny mad-offer for Herren, i 3 Mos. cap. 23, 15. 16. Det halvtrediesindstivende aar maatte de holde helligt, og da blev der udraabt frihed i landet for alle dem, som boede deri, i 3 Mose Bog cap. 25, 10. Dette var nu skyggen; men her var væsenet, her var sagen selv. Her var den rette Pinse-Fest, da Herren havde rensset Levi børn, som guld og som sølv, saa de nu fremsførde det nye mad-offer for ham i retfærdighed. Mal. 3, 3. Her gik nu det rette Herrens velbehageligheds aar an, hvilket Esaias skriver om cap. 61, 2. 3. at alle sørgende skulde trøstes i samme aar, og dem gives prydelse for aske, glædens olie for sorg, priselige klæder for en vandsnægtet aand, og at de skulde kaldes retfærdighedens eegter, Herrens plantelse, til at bevise ham selv herlig.

Hør, o! troende siel, det kommer dig ogsaa ved, ja der udelukkes ingen, saa fremt hand ikke selv udelukker sig ved sin ubodfærdighed og vantroe. Thi Herrens velbehageligheds aar er jo ikke løbet til ende.

ende. Det varer jo endnu. Endog de gamle øde steder maae endnu bygges, de forrige ødeleg- gelser maae endnu opreises, de øde steder, som ere blevne ødelagte fra slægt til slægt, maae endnu fornyes, saasom Gud har lovet udi det om- talte Esaia 61. capitel. Derfor frimodig, du bød- færdige hierte, du som sidder i poenitentses aske, og sørger over din synd, og over din elendighed, din Pinke-dag skal ogsaa fuldkommeligen komme. Frimodig, du troende siel, du som troer HErrens forjættelse, og haaber paa hans naade, som hand haver tilsagt dig. Bort med asken! der er glædens olie. Bort med den gamle syndesæk! der ere de priselige klæder. Vinteren er forbi, træerne og de- res grene blive saftige. Voyer herefter, som træer, der ere plantede hos vand-bække. Thi som jor- den udgiver sin grøde, og som en have lader sin sæd opvore; saa skal den HErre, HErre lade opvore retfærdighed og lof, for alle hed- ningene. Es. 61, 11.

Det nye Testaments første troende vare, 2) da deres Pinke-dag var fuldkommeligen kommen, alle samdrægtige tilhobe. Ey kiere! Hvad var der dog hos dem, eftersom de vare saa forenede og saa samdrægtige tilhobe? Troen til den HErre Je- sum, og kierlighed til ham. Thi de elskede ham alle, og troede, at hand var udkommen af Gud, og kom- men til verden, og nu igien var gaaet ud af verden, og hen til sin Fader.

Hør dog, o! troende siel, du er ogsaa derhos med, og maa frit holde din Pinke-dag med dem efterdi troen til den HErre Jesum og kierligheden

til ham ogsaa er i dit hierte. Du er samdrægtig med dem, og med alle, som ogsaa endnu paa denne dag i sandhed troe paa den H^{er}re J^{esu}s, og elske ham af hietet, om de end vare adspredte over den hele verden. See, o! siel, saa er du kommen til Zions bierg, til de førstesødtes forsamling og menighed, og til Englenes mange tusinde, Ebr. 12, 22. 23. saa du kand holde din Pinke- dag med dem. Belan! Istael glæde sig i den, som ham gjorde; Zions børn fryde sig over deres Konge. Ps. 149, 2.

Som nu hine, det nye Testaments førstesødte, vare alle samdrægtige tilhobe, stede der ha- steligen en lyd af himmelen, som af et frem- farendes vældigt vær, og fyldte det gandske huus, der som de sadde. Og af dem saaes adskillte tunger, som af ild, og hand satte sig paa enhver af dem. Og de bleve alle fulde af den Hellig Aand. v. 2. 3. 4. Dette er det tres- die, som vi have at bemærke ved hines Pinke- Fest. Ja dette, siger du, o! troende siel, er dem vedersa- ret, ach! hvor salige vare de, at de bleve alle fulde af den Hellig Aand! Men du maa vide, at du ogsaa er ved troen bleven Guds huus-egen; opbygt paa Apostlernes og Propheternes grund- vold, saa J^{esu}s Christus selv er hoved- hjørnesteinen; udi hvilken den gandske byg- ning er tilhobesat, og vover til en hellig tem- pel i H^{er}ren; paa hvilken du og bliver bygt med til Guds bolig i aanden. Eph. 2, 19. 22. At hifset det gandske huus blev opfyldt, betyder, at Guds gandske aandelige huus ogsaa skulde opfyl- des.

des, og at Christus derfor er opfaren langt over alle himle, at hand vilde opfylde allz ting. Eph. 4. 10. Synu, er du da ingen giest og fremmed, men formedelst troen en borgere i Guds stad, ja Guds kiere huus-egen, ja endog hans egen bolig, hans huus og tempel, hvi mistrosstes du da, ligesom Gud skulde ville negte dig den samme Aand, som hand har givet hine? Vær kun ikke vantroe, men troendes. Herren vil gyde den selsamme lue i dit hierte, som hand har udgydet i hine, saa dit hierte skal brænde deraf, ligesom hines har brændt derudaf. Vær kun ved et frit mod, saadant vil Herren giøre ved dig, ihvorvel hand har forbeholdt sig tiden og timen i sin egen magt.

Hine blev 4) Aandens gave given, saa de begyndte at tale med andre runger, eftersom Aanden gav dem ud at tale, v. 4. og taledes Guds store ting. v. 11. Hvorfor gav Gud dem den gave, at tale mange sprog, hvilke de aldrig havde lært? Det lære vi af de følgende 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. vers. Men der vare Jøder, hedder det, boende i Jerusalem, gudsfrygtige mænd af alle folk blant dem, som ere under himmelen. Der denne røst var steet, kom skaren tilsammen, og blev forvirret; thi enhver hørde dem tale med sit eget maalt. Men de forfæredes alle, og forundrede sig, og sagde til hverandre: See, ere ikke alle disse, som tale, Galilæer? Og hvorledes høre vi dem hver tale paa vort eget maalt, som vi ere fødte udi? Parther og Meder, og Elamiter, og vi som boe i Mesopotamia, item i Judæa og Cap-

padocia, Pontus og Asia. Item i Phrygia og Pamphylia, Egypten, og de Libyæ egne, som ere hos Cyrene, og som ere udlændinge af Rom; Jøder og Jøders tilhængere, Creter og Araber. Vi høre dem tale Guds store ting paa vore tungemaal. Men de forfærdedes alle, og tvilede, og sagde een til den anden? Hvad vil dette være: Thi heraf fornemme vi, at Guds Kierlighed derved har maatt blive aabenbar paa hiin Pinke-dag, paa det at disse mænd af alle folk blant dem, som vare under himmelen, maatte hver i sit eget sprog høre Guds store ting udtale af Apostlerne, som vare alle sammen Galilæer, og aldrig havde lært saadanne sprog. Det betydde altsaa, at Evangelium skulde prædiktes iblant alt creaturet, som er under himmelen, efter Epistel. til de Colossenser i det 1ste cap. v. 23. Til salighed tiende denne gave de troende ikke, men den blev dem givet for de vantroes skyld.

Det er vist, o! troende siel, ellers skulde Gud ogsaa give dig samme naade, var det saa, du ikke uden den kunde blive salig. I den første Apostoliske Kirke have derfor heller ikke alle tallet med adskillige slags tungemaal, saasom Paulus stadfæster i 1 Cor. 12, 30. Men derfor er ingen bleven holdt udygtig af Apostlerne. Men merk, at her ere to ting, den ene, at de troende hiffet taledede med fremmede sprog, den anden, at deres hjerter blev oplyst og fornyet, saa at de kunde forkynde Guds store gierninger med deres mund. Det første maatte den gang være for andres skyld, og det kand du nu vel være foruden: men det andet er det vigtigste, herligste og bedste,

beste, og det er din Pinxte-høytid, naar dit hjerter
og saa bliver fuldt af den Hellig Aand, saa du ta-
ler med psalmer og lofsange, og aandelige
viser, og synger og leger for Herren i dit
hjerter, og siger altid Gud og Faderen tak for
alle ting i vor Herres Jesu Christi navn.
Eph. 5, 18. 19. 20. Hør, o! troende siel, hvad end-
og Sirach kunde sige endnu i det gamle Testamen-
tes tiid: cap. 5 1, 30. Herren haver, siger hand
hand, givet mig (nemlig ved den himmelske viis-
dom) tunge, til min løn; og formedelst den
vil jeg prise ham. Hvor fik hand dette fra? Det
giver hand sammesteds tilkiende i det foregaaende.
Hand havde nemlig søgt efter wiisdom i sin
bøn, og hans siel havde stridet bestrig for den,
hand havde rettet sin siel til den, og hans bug
havde været forstyrret, til at søge den. Bliv
du ogsaa ved i din bøn med al vedholdelse, ligesom
og de første troende bare sig ad for deres Pinxte-
dag, saa skal din Pinxte-dag ikke heller slaae dig
seyl, og Herren skal give dig en tunge, med hvilken
du kand love ham, synge Lammets sang, sige, Ab-
ba, Fiere Fader, og prise Guds herlighed.

Vi see, 5) at paa hiin Pinxte-dag har personer-
nes skare været tilsammen ved hundrede og tve, ef-
ter Ap. G. 1, 15. og at ogsaa skaren paa samme
dag er kommen tilsammen af alle folk blant dem,
som ere under himmelen, og at disse have nydt
deel i det gode med, som hine have havt frem for an-
dre. Thi de hørde jo Guds store ting forkyndes
paa deres tungemaal, det er, paa deres sprog, og i

det følgende 41. vers læse vi, at der paa den dag sagdes 3000 sieler til.

Læg du mærke til det, til din nytte, o! troende siel, og betænk det dog ret. Kænd vi ikke ogsaa nyde den første Pinke-dag got ad indtil denne dag? Den gang blev det nye Testamente, og Guds aandelige huus, Guds tempel i aanden indviet. Der er begyndelsen bleven gjort til Evangelii offentlige forkyndelse. Er saadant ikke fra den dag af bleven forplantet til os? Ligesom derfor skaren hiffet er bleven deelagtig i den gave, som var de første troende givet paa Pinke-dag, og denne Pinke-dag altsaa er bleven en ret velsignet Pinke-dag for mange sieler; ligesaa bliv du, o! troende siel, ikkun stadig, og ubevægelig i det Evangelii haab, hvilket du har hørt, og grundfæstet i troen, saa er den første Pinke-dag ogsaa din Pinke-dag. Thi Herren skal fremstille dig tillige med dem hellig, og ubesmittet, og ustraffelig for sig selv. Col. 1, v. 22. 23.

Endelig finde vi, 6) at det paa hiin Pinke-dag heller ikke fattedes paa spottere. Just de, der paa første Pinke-dag havde annammet den Hellig Aands høydyrebare gave, og den forunderlige gave, at tale alle slags sprog, de bleve bespottede derved. Thi v. 13. heder det: Men andre bespottede, og sagde: De ere fulde af sød viin. Der af har da ogsaa Petrus taget anledning til, frit og offentligen at forkynde for alle, som vare til stede. Knad sagen var, som var skeetog at bekræfte for dem, at det saaledes havde maat, skee, og at det saaledes længe tilforn var bleven forkyndet af Propheterne. Men

Men dette er optegnet til din trost, o! troende siel. Thi forfarenhed lærer, at det da ikke pleyer at feyle paa bespottelse, naar den Hellig Aand har giort et andet menniske af en. Da have verdens børn saadan en strax til latter, og til et sporteligt ordssprog. Blisd. 5/3. Aand gjør os ingen gavn, sig de, og er tvert imod vore gierninger, og bebrejder os, at vi synde imod loven, og berygtter os for synder af optugtelse. Aand giver fore, at hand haver Guds kundskab, og kalder sig selv Aarens barn. Aand er bleven os til at overbevise os, for det vi have i sinde. Aand er os besværlig, naar hand og kun sees; thi hans levner er ikke ligte med de andres, og hans stier ere anderledes. Aand holder os for skarn, og holder sig fra vore veye, som fra ureenheder; hand priser de retfærdiges yderste saligt, og roser sig, at Gud er hans Fader. Lader os dog see, om hans ord ere sande; og forsøge, hvad ende det skal faae med ham. Thi er hand den Guds retfærdige søn; da skal hand ophielpe ham, og frie ham af modstanderes haand. Vi vil forhøre ham med forsmædelse og pine, at vi kand kiende hans billighed, og hvorledes hand kand fordrage det onde. cap. 2, 12:19. Naar det nu ogsaa gaaer dig saaledes, saa maa det vel gjøre dig ont for andres skyld, fordi de forsynde sig paa dig; men for din egen skyld maa du lade det være dig kiert, og gierne taale saadan spot. Thi du kiender jo den naade, som dig er vederfaret, og at andre ingen billig aarsag have til

deres spot. Lad det ikke forstyrre dig i din stedsevarrende Pinke-Fest. Tien du kun fremdeles Christo i retfærdighed, og fred, og glæde i den Hellig Aand.

Dette er da den sag, Elskelige i Herren, som har skuldet tages i betragtning paa nærværende tiid, nemlig den troende siels Pinke-Fest, hvorledes den paa en salig maade efterfølger de første troende i det nye Testamente, i at holde og hellige denne Fest med dem.

Med medynk og forbarmelse seer jeg nu eder an, I denne verdens børn, at den verdens Kierlighed, I lade herse i eders hjerter, gjør eder uskikkede til denne salige Pinke-Fest, hvilken I med fryd og glæde kunde helligholde i eders siel, dersom I kun vilde give verdens Kierlighed affkeed, og omvende eder hver fra sine synder. Men nu erkjende I ikke den Guds gave, ey heller Christum, der har til beye bragt og forjættet eder den samme. Thi ellers maatte I have en forlængsel efter denne høye gave, begynde at hade denne verdens væsen og alle synder, og I maatte bede ham, at han vilde give eder sin Hellig Aand, der kunde føre eder til salighed. Dette ene siger jeg eder paa denne tiid; men hvad der videre behøves at siges, det er allerede sagt, og skal ogsaa endnu fremdeles blive eder sagt i disse dage.

Beslutnings-Bøn.

Hen du, Herre Jesu, du som har staaet, og udraabt: Giv som troer paa mig, som Skriften siger, af hans liv skal flyde

flyde levende vands-strømme; og har ogsaa
 trolig opfyldt det saaledes paa Pinxe-dag,
 vi takke dig, at du har ladet os forsikre om, at
 denne Pinxe-dag ogsaa er vores. Forleent
 os da, at vi maae antage det i tilbørlig bod-
 færdighed og i en sand troe, nedfent din tier-
 lighed dybt i vore hjerter, paa det vi maae
 være eet med din første-grøde. Opfyld vort
 hiertes tempel med din Hellig Aand. Giv
 os nye tunger, paa det vi kand love dig, og
 brændende og optændte hjerter, at vi med
 glæde maae gjøre din villie. Lad os nyde
 den første Pinxe dags frugt til vor salighed
 udi Evangelium. Om vi da endstignr blive
 bespottede af denne verdens børn for din
 himmelske gaves skyld, saa forsød os det for-
 medelst din Hellig Aands trøst, og besegle os
 ved dette den evige arves pant indtil
 din store herligheds dag.

Amen!

Den 2. Pinxe-Dag.

Guds formaning, og Lærernes bøn
 i Christi sted:

Fader eder forlige med Gud.

Christus Jesus, som har givet sig selv hen
 for os, og er opstanden fra døde for vor
 retfærdiggjørelse, og har ogsaa sendt den
 Hellig Aand i sine troendes hjerter, hand
 op: